

Dragoste față de toți sfinții

Efeseni 1.15: De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, ...

În adâncul inimii fiecărui creștin adevărat se află dragostea pentru toți ceilalți creștini credincioși, indiferent în ce parte a lumii trăiesc, ce culoare a pielii au și ce nume poartă. Tot felul de lucruri și circumstanțe pot împiedica această dragoste să devină vizibilă, dar asta nu schimbă faptul că dragostea pentru frați locuiește în inima fiecărui creștin adevărat. Pavel le scrie credincioșilor din Tesalonic (1 Tesaloniceni 4.9): „Voi înșivă sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții”, iar Ioan spune (1 Ioan 5.1): „Oricine Îl iubește pe cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El”. Așadar, dacă suntem născuți din Dumnezeu, îi iubim pe toți cei care sunt și ei născuți din Dumnezeu.

Dar, în ciuda acestui fapt, este totuși necesar ca credincioșii să fie îndemnați să iubească „pe frați”. Căci această dragoste nu trebuie suprimată prin nimic, nici prin întemnițare, nici prin lanțuri sau cătușă, așa cum s-a întâmplat uneori. De aceea, sunt necesare și îndemnurile și încurajările la dragoste, pe care le găsim din belșug în Sfânta Scriptură: „Copii, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr” (1 Ioan 3.18). „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4.7).

Dragostea unii față de alții ar trebui să fie semnul distinctiv al ucenicilor Domnului (Ioan 13.35). Dacă suntem împodobiți cu această haină, cea mai frumoasă și mai prețioasă, vom fi recunoscuți de toți oamenii ca urmași ai Aceluia în care dragostea și-a găsit desfășurarea desăvârșită aici pe pământ. „Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3.16). *Dragostea Lui pentru noi trebuie să fie standardul* pentru dragostea noastră unii față de alții.

Și cine sunt „frații”, pentru care trebuie să fim pregătiți să-i ajutăm și să le slujim cu dragoste, chiar până la punctul de a ne da viața? Sunt ei doar cei cu care avem aceleași păreri în toate lucrurile și cu care suntem uniți într-o părtășie neumbrită? Atunci „frații” ar fi cu adevărat puțini și mic ar fi cercul în care dragostea noastră ar trebui să se dovedească. Dar, mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, nu este așa! Desigur, îi cunoaștem cel mai bine pe acești frați, dar *inima care bate în armonie cu inima lui Hristos* se va strădui și se va împotrivi înclinației de a-și separa gândurile, dragostea și afecțiunile de întreaga familie a lui Dumnezeu și de a le îndrepta doar spre un cerc restrâns. Inima lui Cristos îi iubește pe *toți*, iar noi suntem îndemnați să ne iubim frații cu ardoare, dintr-o inimă curată și fără ipocrizie: „După ce v-ați curățit sufletele prin ascultarea de adevăr, spre dragoste frățească *neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din inimă curată*” (1 Petru 1.22). Acest cuvânt îl include pe *fiecare* „frate”, indiferent de limbă și popor și națiune ar fi el.

Știm că trăim într-o vreme în care Biserica, ca și casă a lui Dumnezeu, asemenea „cortului” lui David (Faptele apostolilor 15.16), este „ruinată” și „în dărâmături”, iar fărâmițarea poporului lui Dumnezeu se vede din toate părțile. Știm că în privința acestor lucruri suntem îndemnați să ne *îndepărtăm* de oamenii răi, care s-au abătut de la adevăr, și să ne *curățim* de „vasele de dezonoare”. Știm că trebuie să ne străduim să căutăm dreptatea, credința, dragostea și pacea, *cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată* (2 Timotei 2.14-26). Dar, în timp ce observăm toate acestea cu cea mai mare grijă, dragostea nu trebuie să se răcească și să înceteze

să-i cuprindă pe toți „frații” și să ajungă la *toți* cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în sinceritate și adevăr.

Cu siguranță că au fost zile întunecate când Ahab domnea și Izabela era împărăteasă, iar preoții lui Baal se făceau mari și importanți, fiind protejați de tron, și singura împărăție sub David și Solomon se destrămase și era divizată, dar omul lui Dumnezeu, Ilie, și-a construit altarul său din *douăsprezece* pietre pe muntele Carmel în acele zile întunecate. Înaintea ochilor săi stătea poporul celor douăsprezece seminții ca un singur popor într-o *unitate indisolubilă*.

Aproape că nu este deloc necesar să spunem că **părtășia** este o noțiune mult mai *restrânsă* decât **dragostea**. În cer nu va fi așa, dar este așa pe pământ. Câți dintre frații noștri, cu regret, se preocupă cu lucruri atât de contrare Scripturii și se află în astfel de legături, încât comuniunea este într-adevăr imposibilă pentru cel care vrea să fie credincios Domnului și ascultător față de Cuvântul Său. Părtășia *creștină* trebuie să aibă ca temelie adevărul divin, iar părtășia care se sprijină pe orice altă temelie nu este o expresie a dragostei divine: „Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și *ținem poruncile Lui*” (1 Ioan 5.2). Un cuvânt cu greutate, pe care facem bine să-l ținem minte.

Dar trebuie să ne supraveghem cu grijă, ca nu cumva să ne abatem în partea *cealaltă* și, sub pretextul credinșiei, să acționăm cu lipsă de dragoste și călăuziți de carne. Câți frați, de care eram convinși că se aflau pe poziții greșite, au fost îndepărtați pentru totdeauna din cauza unui zel carnal nestăpânit, care a fost apoi scuzat prin loialitatea față de Domnul și grija pentru onoarea Lui. Este adevărat că astfel de frați se aflau pe o cale, pe care noi nu aveam voie să mergem împreună cu ei, dar ar trebui oare ca dragostea să lipsească din această cauză? Să nu confundăm dragostea cu părtășia, gândindu-ne că, deoarece nu putem avea părtășie cu frații pe căile lor, prin urmare nu trebuie să le arătăm dragoste.

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu” (1 Ioan 4.7). *Această* dragoste, care este *din Dumnezeu*, va purta întotdeauna semnele unirii cu *Dumnezeu* și cu *adevărul* și nu se va arăta niciodată că *trece cu vederea* păcatul și neascultarea, dar ne va aminti întotdeauna și de legătura eternă, care ne unește cu *fiecare* sfânt. O legătură pe care nicio greșală, nici din partea noastră, nici din partea lor, nu o poate rupe vreodată. Să privim poporul lui Dumnezeu de pe înălțimea stâncii cu ochiul Atotputernicului. Să vorbim mereu despre ei ca despre frați, ca despre frați „iubiți și doriți” cu inima, chiar dacă trebuie să le spunem cu durere în suflet că nu putem merge împreună cu ei pe astfel de căi, care se abat de la Cuvântul adevărului. Cu toate acestea, ei sunt frații noștri, *o parte* a Bisericii (Adunării), pe care Hristos a iubit-o și o iubește; copii ai aceleiași familii, cu care în curând vom sta uniți înaintea feței Domnului pentru totdeauna. Haideți să menținem cu fermitate calea dreaptă, conform adevărului, și să nu dăm nici măcar *aparența* că privim chiar și o mică abatere de la Cuvânt ca fiind nesemnificativă, ci mai degrabă să subliniem cu toată seriozitatea că toate diviziunile și disensiunile din poporul lui Dumnezeu au fost provocate de abateri inițial mici. Dacă ne ținem astfel de Domnul cu inima fermă și ne ținem strâns de Cuvântul Său, s-ar putea să fim nevoiți să mergem singuri și fără să fim înțeleși pe calea îngustă, dar pe această cale să avem inimile largi și pline de dragoste pentru toți sfinții.